1
1948

№ 11 1948 წ.
გამოცემის წელი XXV
ფასი 2 მ.

ნიანგი

თბილისი
გამომცემლობა
„კომუნისტი"

ეროვნული ბიბლიოთეკა

17/VII 8
5
№ 134

ნახ. ა. კანდელაკისა

მჯობნის მჯობი

კონფერანსიე—როგორც ვატყობ ამ ნომერმა ძალიან გაგაკვირვათ. მაგრამ ეს მხოლოდ მეორე კატეგორიის მანიპულატორია. არიან იხეთი ოსტატებიც, რომლებიც სამასი მანეთი ხელფასით სახლს და აგარაკს ერთად აშენებენ..

იანკის გოჭი

ამერიკელ იმპერიალისტების კარნახით, ლონდონის კონფერენციაზე გადაწყდა გერმანიის დაყოფა, რაც ეწინააღმდეგება საბჭოთა კავშირსა და ინგლის-ამერიკას შორის არსებულ შეთანხმებას და მიმართულია გერმანიის აგრესიის აღდგენისაკენ.

ერთ ამერიკელ „ბიძიას“
გულუხვკაცობა ეწადა
და, ერთხელ (ასე გასინჯეთ!)
ჩემს მასპინძლობას ეცადა:
მიმიპატიჟა ლიმილით
ღვინოც დამისხა ჭიქაში
და პატივი მცა, როგორც კი
ესმით ეს ამერიკაში!
აქეთურ-იქითური სთქვა,
ფერმაც მიჩვენა მასუკან,
და გულუხვობის სანიშნოდ,
მან ერთი გოჭი მაჩუქა!
გულმისავალი რამ იყო,
ფუნთუშა გარეგნობითა
და მეც ვუვლიდი, მეც ვზრდიდი
იშვიათ ნებივრობითა:
აბრეშუმ-ხავერდში მიწვა
და ვბანდი ვარდის წყალითა,—
ვცდილობდი — წუმპე და წვირე
არც დაენახა თვალითა.
— „უყურეთ-მეთქი“,—ვფიქრობდი,—
„ხასიათს უნდა მიგნება;
თუ შეეცდები, თუ აღზრდი,
გოჭიც კი სუფთა იქნება!“
და მზად ვიყავი ეს რწმენა
მე თვალსაზრისად მეხმარა,
რომ ერთ დღეს ქუცუნას ქცევა
გულს სევდად შემომეყარა:
იმ ბინის კარი შემთხვევით
ღია დამრჩა სულ მთლადა,
სადაც ის გოჭი გავზარდე
ახე აზიზად, სუფთადა
და გარეთ გამოვარდნილი,
ეზოს სცემოდა იგია,
და უმალ სიბინძურეში
ამოესვარნა დინგია!
ისე სტკბებოდა ,მ ყოფით,
რომ გადმოცემაც ძნელია!

ამის მნახველმა ეს დასკვნა
მივიღე უეჭველია:
ღორის მოდგმა რომ იღორებს,
ეს ვიცი, ეს არ მაღონებს,
მაგრამ იხ გოჭი—დინგშესვრილ
მჩუქებელს რადგან მაგონებს,
სჩანს, სინამდვილეს გვიჩვენებს
ბუნების მკაცრი მხილება:
„ძია“ იანკის მუდამ აქვს
ღორული მიდრეკილება.

ფარსადანი

ძველი ჰანგი—ახალი ანსამბლის შესრულებით

ამერიკულმა ჟურნალმა „ნიუს იუკმა“ გენ. კენნის წაქეზებით გამოაქვეყნა სტატია, რომელშიც მოითხოვს საბჭოთა კავშირის წინააღმდეგ ომის დაწყებას და მოსკოვში, ლენინგრადში, კიევში, ხარკოვში და ოდესაში ატომური ბომბების ჩამოყრას. მას ბანი მისცა ჰოლანდიურმა გაზეთმა „ხეტ ფრეიე ფოლკმა“, რომელმაც მოითხოვა ატომური ყუმბარები ბაქოშიც ჩავყაროთო.

გაზეთებიდან

ნახ. მ. ვადბოლსკისა

სისხლით დამთვრალი მყეფარნი
ხმაშეწყობილად ღმუიან:
ომი სწადიათ, გულახდით
გამოტყდნენ, აღარ სტყუიან.

თურმე ნუ იტყვით, ჩვენსკენ სურთ
ატომით „მოიყაბახონ“,
მაგრამ რაც ამით მოიგონ
ტრუმენთან დაიტრაბახონ!

ᲓᲔᲙᲔᲨᲔᲑᲘ

ᲐᲛᲡᲢᲔᲠᲓᲐᲛᲘ: უკანასკნელ ხანს ჰოლანდიის დიდ ქალაქებში გახშირდა შემთხვევები, როცა შუა მოედნებზე დღისით მოურიდებლად ისმის ტურების კნავილი. ხმები გავრცელდა ამ ჯიშის მტაცებელთა შორის ახალი სახის ცოფი გაჩნდაო.

ცოფის გაჩენის სინამდვილეს ის გარემოებაც ადასტურებს, რომ ჰოლანდიის რეაქციულ პრესაშიც გახშირდა ფაშისტ ჟურნალისტთა ღმუილი, რომელნიც დორბლმორეულნი გაჰყვირიან საბჭოთა კავშირის სამრეწველო ცენტრებისათვის ამერიკული ატომყუმბარების დაშენის საჭიროებაზე.

როგორც ირკვევა, ამ ავადმყოფობის ბაქტერიები შემოტანილია ამერიკიდან „დოლარომიკინის“ სახით.

ახალი ცოფის ლოკალიზებისა და აღკვეთისათვის, საბჭოთა მთავრობის მიერ მიღებული პროფილაქტიკური ზომები კარგ შედეგს იძლევა.

ᲕᲐᲨᲘᲜᲒᲢᲝᲜᲘ: აქაური ბანკირების წრეებში დიდი აღფრთოვანება გამოიწვია რეაქციულ ჟურნალ „ნიუს იუკის“ მიერ გამოქვეყნებულმა სტატიამ, რომელიც მოუწოდებს საბჭოთა კავშირისათვის ახალი ომის გამოცხადებისაკენ. ადგილობრივ ფაშისტ-ბანკირთა მიერ გამართულ ბანკეტზე პრეზიდენტ ტრუმენის რწმუნებულმა ვრცელი სიტყვა წარმოსთქვა, რომელშიც დაახასიათა ახალი ომის სარგებლობა იმ მხრივ, რომ რაც უფრო მეტი მშრომელი ხალხი გაიჟლიტება, მით უფრო ნაკლები იქნება ოპოზიცია პრეზიდენტის მომავალ არჩევნებშიო.

ორატორმა საჭიროდ ჩასთვალა, რათა ამერიკის რეაქციულმა გაზეთებმა ფართოდ გამოიყენონ გენერალ კენნის მეთოდი, რაც გამოიხატება იმაში, რომ მათ საბჭოთა კავშირს უნდა გადააბრალონ ახალი ომის მუქარა.

ჟურნალისტური სიყალბის გავრცელების საქმეში გამოცდილებათა გაზიარების მიზნით—ვაშინგტონელმა ფაშისტებმა ნიუიორკიდან გაიწვიეს „ნიუს უიკის“ რედაქტორი.

ᲗᲐᲕᲠᲘᲖᲘ: ირანში შიმშილობამ გამანადგურებელი ხასიათი მიიღო. ხალხი დაღუპვის პირზეა—გარდა ამერიკული სამხედრო მრჩეველებისა და მეჯლისში მოკალათებული სპეკულანტებისა. ირანის მთავრობამ ეს გარემოება მხედველობაში მიიღო და დამშეული ხალხის მდგომარეობის შემსუბუქების მიზნით, შეიძინა... ზარბაზნებისა და მძიმე ტანკების ახალი პარტია.

ერთგული მოთხრობები

სწრაფი მშენებელი

დიდი მშენებლობის სამასალო საწყობში გამოცდილი კაცი სჭირდებოდათ. მან ეს გაიგო და გავლენიანი ნათესავის სარეკომენდაციო წერილით გამოცხადდა მშენებლობის უფროსთან.

—გამოცდილება გაქვთ?—შეეკითხა უფროსი.

—ოცი წლის სტაჟი მაინც მაქვს,—დაშაქრული ღიმილით მიუგო მან უფროსს,—რომ დამნიშნავდეთ, მალე თვითონვე დარწმუნდებით, თუ რა დიდი გამოცდილება მაქვს სწრაფი მშენებლობის საქმეში.

—კი მაგრამ, ჩვენ საწყობის გამგე გვჭირია და არა მშენებელი.

—მერე და საწყობი ხომ მშენებლობას ემსახურება?

—დიახ, საწყობი მშენებლობას ემსახურება.

—მთავარიც ეგ იქნება ჩემს მუშაობაში, გამოცდილი საწყობის გამგე სწორედ მისწრებაა სწრაფი მშენებლობისათვის და... თუ დამნიშნავთ, ორ თვეში დარწმუნდებით, რომ...

დანიშნეს. მუშაობა, როგორც იტყვიან—„ფართოდ გაშალა“ და... ორი თვის შემდეგ სასამართლოში მართლაც დაარწმუნა უფროსი, თუ რა დიდი მიდრეკილება ჰქონია სწრაფი მშენებლობისაკენ.

ამ ხნის განმავლობაში მან მოასწრო საკუთარი კოხტა სახლის წამოჭიმვა—მშენებლობის მასალებით.

დაუმსახურებელი საყვედური

სკოლაში გახურებული გამოცდები მიმდინარეობდა. კომისიამ ცალკე დღე დანიშნა უკანასკნელი მეოთხედის წერითი სამუშაოების გადასათვალიერებლად. ერთ-ერთ მოწაფეს, რომელსაც მთელმა კლასმა „დედის ნებიერი“ შეარქვა—მაგიდასთან გამოუძახეს. მის ნაწერში უხეში გრამატიკული შეცდომების გამო საყვედური უთხრეს და დაავალეს მშობლების მოყვანა.

„დედის ნებიერმა“ მამა მოიყვანა. დაინტერესებულს აცნობეს, რომ მისი შვილის რვეული აჭრელებულია გრამატიკული შეცდომებით,—ელემენტარული წესებიც კი არ ესმის, ენართულში სუსტია: ქვემდებარეს—შემასმენელის ადგილას სწერს, სახელობით ბრუნვას—ნათესაობითში ურევს და სხვ.

მამამ თავაზიანად განუმარტა:

—გეთანხმებით, რომ ასე იქნება, მაგრამ გთხოვთ, მხედველობაში მიიღოთ, რომ მან რუსული სკოლა დაამთავრა, ამას გარდა გათხოვებამდე რუსული ენის ინსტიტუტში სწავლობდა, მერე შვილის აღზრდით იყო გატაცებული და არ ეცალა გრამატიკის სასწავლებლად.

—თქვენ უცნაურს ლაპარაკობთ, ეგ სინამდვილეს არ ჰგავს,—წყრომით მიუგო მას კომისიის თავმჯდომარემ,—ერთი სიტყვით, თქვენს შვილს ორიანს ვუწერთ...

—მეც იმას მოგახსენებთ, რომ შვილი მაგაში დამნაშავე არ გახლავთ პატივცემულო მასწავლებელო! ორიანი დედამისს, ე. ი. ჩემს მეუღლეს ეკუთვნის!

—ის რა შუაშია?

—შვილის გაკვეთილებს ის ამზადებს ხოლმე.

ნამდვილი დამნაშავე

სოფელ გვერდქცეულის საბჭოს თავმჯდომარეს ქალაქელი სტუმრები ეწვიენ. დაათვალიერეს მისი ღირსშესანიშნავი ადგილები და განსაკუთრებით მდინარე მოეწონათ.

—პირდაპირ თქვენი სოფლის სამკაულად უნდა ჩაითვალოს ეს მდინარე, — ეუბნებოდნენ მასპინძელს,—აქაურობას აყვავებს და ალამაზებს, შენ რას იტყვი?

საბჭოს თავმჯდომარემ გაბრაზებით სთქვა:

—მე იმას ვიტყვი, რომ ეგ მდინარე ჩემი მტერია და საერთოდ დიდი უსიამოვნების მომტანია.

—რატომ, რას გიშავებთ?

—რატომ არ გვიშავებს, როცა ზედ გადებული ძველი ხიდის ფიცრები ისე ჩაინგრა, რომ გალმა გასვლა უხიფათოდ არ შეიძლება. ამას წინათ ურემი გადაიჩეხა და მაგ მდინარემ ხარი დაგვიხრჩო, ეგეც არ იყოს, სარწყავი არხის სათავეს ჯებირი დაენგრა, წყალი ნაპირზე გადმოდის და აქაურობას აჭაობებს. ერთი სიტყვით, მაგ მდინარის მიზეზით ბევრი უსიამოვნება მიმიღია.

ერთმა სტუმარმა ირონიით მიუგო:

—უსიამოვნება მაშინ ნახე, როცა შენგან დასახელებული მიზეზების ნამდვილ გამომწვევს მიაგნებენ.

ფარსი

ისრები

ნახ. **მ. ვადბოლსკისა**

ეს რა გამყიდველია,
ეს რა სასწორი არი?
თითს დაჭრავს და ისარი
დახტის ბზრიალ-ბზრიალით,

უყურებს და თვალებშიც
ისრები დაკლაკნია;
რა შეატყოს, თუ წონას
მეხუთედი აკლია?

ჩემი საპუროტო თავგადასავალი

რაღაც ეშმაკად ზომა-წონის დარღვევა მომიხდა. ზუსტად რომ მოგახსენოთ, ჩემმა წონამ დიდად გადაკარბა ჩემსავე ზომას და თვრამეტი კილოგრამის განსხვავებამ კატასტროფულ მდგომარეობაში ჩამაგდო.

ნაცნობმა ექიმმა ამიხსნა, რომ ეს არაფერს ნიშნავდა, თუ სასწრაფოდ მივიღებდი ზომებს, მოვეფლიდი თავს, დავიცავდი მკაცრ დიეტას და გავემგზავრებოდი სანატორიუმში, სადაც ექიმების ბეჯითი ყურადღების შედეგად დაკეტბრწდებოდი ჩემს ჩვეულებრივ მდგომარეობას.

საპუროტო სამმართველოს მივადექი. იქ, როგორც უსაცხო, ავადმყოფს შეეფერება, თავაზიანად მმიღეს, რამდენიმე საგზური შემომთავაზეს, მაგრამ ბოდიში მოიხადეს იმის გამო, რომ არ გამაჩნია პოლიკლინიკის „რუკა“, ურომლისოდაც ვერც სანატორიუმი მკურნალობს და არც მკურნალობა უხდება ავადმყოფს.

მითითების თანახმად ჩვენს პოლიკლინიკას ვეწვეი.აქ დაკვირვით წესით შემიყვეს უამრავკითხვებიანი ანკეტი და დარიგების ტონით მისაყვედურეს:

— კაცი ბერდებით და აქამდე არ იცოდით, რომ თქვენი უბნის ექიმი თხუთმეტი საათიდან იწყებს მუშაობას?!

— ხეალ რომ მოგაკითხოთ?

— მობრძანდით,—დამეთანხმა რეგისტრატორი,—თუ არ გეჩქარებათ, რა მნანაცვლება...

მეორე დღეს ზუსტად თხუთმეტ საათზე გაბღღდი პოლიკლინიკაში.

— დღეს ათიდან მუშაობდა თქვენი ექიმი, ახლა ავადმყოფებთანაა, სახლებში.—ამიხსნა მეორე რეგისტრატორმა და პიემანი მესამე დღისათვის გადამიდო...

როგორც იყო ვინახულე ჩემი მომთაბარე ექიმი. მან თავაზიანლი მომცა რამდენიმე შეკითხვა და ანალიზების ასაღებად რამდენიმე ქაღალდი დამიწერა. ხუთ დღეს დავრბოდი ანალიზებზე, თითი დამიჩხლიტეს, ვენა გამიბურტყეს და დასკვნებით კომისიას მივედექი.

— რენტგენის დასკვნა?—მკითხა კომისიამ.

— რენტგენზე არ ვყოფილვარ.—ბოდიშგაიარეთ კილოსი ამოვიკვნესე და დამანაშაულე იერი მივიღე.

— ძაძიავ, რაც მთავარია ის არ გაგიკეთებია და სისხლი რად გვინდოდა, დონორად კი არ გაგიზავნით!

მესამე დღეს რენტგენის დასკვნა მივიღე და ვინახადან მე არ მეცალა, ქაღალდი ბიძაშვილს გავატანე კომისიის წევრებთან.

ნახ. ა. კანდელაკის

რუკა ზეთით დაკეთდა

ᲙᲘᲜᲝᲚᲐᲛ ᲓᲔᲐᲙᲘᲓᲐ
ᲨᲝᲤᲔᲠᲘ—რამეთით რამეთია?

ᲨᲘᲙᲠᲐᲥᲘᲡ ᲛᲣᲜᲔᲑᲐ
—უფროსი რომ როგორმე ვასა-ამოგნო, დაგაზღვევინებ და მაშინ ბოლოს ხოლმე უეხბატონზე! ᲛᲔᲝᲔ ᲓᲦᲔᲡ ᲮᲝᲚᲛᲔ ᲣᲔᲮᲑᲐᲢᲝᲜᲖᲔ!

ᲣᲙᲕᲔᲚᲐᲠᲘ ᲑᲐᲠᲘᲡᲛᲔᲑᲘ
—გეო, ბელო, ბეკვალად ოუაკეთ, შეგოლებო, ოორიდ დღეს ჩვენებმა ᲩᲐᲯᲔᲑ, მაგ, გაბრაზებული და-ᲑᲠᲣᲜᲓᲔᲑᲐ ᲓᲐ ᲑᲘᲪᲔᲑᲓᲐ!

ᲒᲐᲜᲡᲐᲙᲣᲗᲠᲔᲑᲣᲚᲘ ᲐᲛᲜᲘᲡᲘᲐ
ᲣᲔᲮᲑᲐᲢᲝᲜᲘᲡ ᲗᲐᲛᲐᲨᲘᲡ ᲓᲠᲝᲡ ᲛᲮᲝᲚᲝᲓ ᲛᲝᲗᲝᲛᲐᲮᲔᲑᲔᲑᲘ ᲐᲮᲡᲜᲘᲡ.

ᲡᲬᲝᲠᲘ ᲒᲐᲜᲛᲐᲠᲯᲔᲑᲐ
ᲛᲮᲘᲜᲯᲘ, ᲨᲕᲘᲚᲔ, ᲘᲡ ᲙᲐᲠᲒᲘ, ᲠᲝᲛᲔᲚᲘᲡᲐᲪ ᲣᲙᲕᲔᲚᲐ ᲛᲝᲗᲝᲛᲐᲮᲔᲑᲘᲡ ᲓᲐᲡᲯᲘ ᲨᲔᲣᲛᲔᲓᲐ ᲛᲘᲡ ᲙᲘ ᲐᲠᲐᲒᲘᲜ ᲓᲐᲡᲯᲘᲡ, ᲗᲝᲑᲘᲚᲘᲡᲔᲚᲔᲑᲘᲡ ᲛᲮᲐᲠᲔᲑᲨᲘ ᲠᲝᲛ ᲘᲧᲝᲡ!..

ᲐᲮᲚᲐᲪᲘ ᲣᲜᲓᲐ ᲒᲐᲒᲘᲛᲫᲦᲐᲕᲜᲘᲗ, ᲠᲝᲛ ᲩᲔᲛᲘ ᲑᲘᲫᲐᲨᲕᲘᲚᲘᲡ ᲛᲝᲒᲐᲮᲡᲜᲘᲗᲘᲓᲐᲜ ᲛᲘᲛᲔᲠᲘᲡ ᲓᲐ ᲛᲝᲣᲚᲘ ᲡᲘᲪᲝᲪᲚᲔᲑᲘᲗ ᲘᲛᲘᲡ ᲙᲐᲢᲐᲡᲢᲠᲝᲤᲘᲡ ᲞᲘᲠᲘᲗ ᲛᲘᲒᲝᲜᲘᲡ ᲓᲐ ᲒᲐᲜᲘᲡᲮᲕᲐᲕᲔᲑᲐᲛ ᲩᲐᲛᲐᲒᲓᲔ.

ᲔᲜᲘᲜᲛᲨᲘ ᲣᲜᲓᲐ ᲒᲐᲒᲘᲛᲫᲦᲐᲕᲜᲘᲗ, ᲠᲝᲛ ᲩᲔᲛᲘ ᲑᲘᲫᲐᲨᲕᲘᲚᲘᲡ ᲛᲝᲒᲐᲮᲡᲜᲘᲗᲘᲓᲐᲜ ᲛᲘᲛᲔᲠᲘᲡ ᲓᲐ ᲛᲝᲣᲚᲘ ᲡᲘᲪᲝᲪᲚᲔᲑᲘᲗ ᲘᲛᲘᲡ ᲙᲐᲢᲐᲡᲢᲠᲝᲤᲘᲡ ᲞᲘᲠᲘᲗ ᲛᲘᲒᲝᲜᲘᲡ ᲓᲐ ᲒᲐᲜᲘᲡᲮᲕᲐᲕᲔᲑᲐᲛ ᲩᲐᲛᲐᲒᲓᲔ.

— ᲞᲘᲠᲕᲔᲚᲘᲡᲐᲓ ᲧᲝᲚᲔᲚᲘᲡ, ᲑᲝᲚᲝᲛᲝᲓᲘᲡ ᲠᲔᲜᲢᲒᲔᲜᲘᲡ ᲓᲐᲡᲙᲕᲜᲐ ᲒᲐᲓᲐᲪᲔᲛᲘᲡ ᲨᲔᲛᲓᲔᲒ, ᲡᲐᲜᲐᲢᲠᲚᲝ ᲠᲣᲙᲐ ᲒᲐᲛᲝᲛᲬᲘᲠᲜᲘᲗ...

— ᲛᲐᲒᲠᲐᲛ ᲠᲐᲛᲔᲓᲐᲜ ᲓᲦᲔᲡ ᲛᲘᲒᲘᲦᲔᲑᲘᲗ ᲗᲥᲕᲔᲜᲘ ᲔᲥᲘᲛᲘ, ᲐᲮᲚᲐ ᲐᲕᲐᲓᲛᲧᲝᲤᲘᲗᲐᲜᲐᲐ, ᲡᲐᲮᲚᲔᲑᲨᲘ.—ᲐᲛᲘᲮᲡᲜᲐ ᲛᲔᲠᲛᲝᲠᲔ ᲠᲔ�გᲘᲝᲜᲘᲡᲢᲠᲐᲢᲝᲠᲘ ᲓᲐ ᲞᲘᲔᲛᲐᲜᲘ ᲛᲘᲡᲐᲛᲔ ᲓᲦᲔᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲒᲐᲓᲐᲛᲘᲓᲝᲛ...

ᲠᲝᲒᲝᲠᲪ ᲘᲧᲝ ᲒᲐᲜᲘᲮᲣᲚᲘ ᲩᲔᲛᲘ ᲛᲝᲛᲐᲮᲝᲑᲐᲠᲔ ᲔᲥᲘᲛᲘ. ᲛᲐᲜ ᲗᲐᲕᲘᲡᲣᲤᲚᲘᲡ ᲠᲔᲒᲘᲡᲢᲠᲐᲢᲝᲠᲘᲡ ᲓᲐ ᲞᲐᲪᲘᲔᲜᲢᲘᲡ ᲢᲝᲜᲘᲗ ᲛᲘᲡᲐᲛᲔᲑᲚᲘ ᲠᲔᲙᲝᲛᲔᲜᲓᲐᲪᲘᲔᲑᲘ ᲨᲔᲛᲘᲬᲛᲔᲑᲘᲗ ᲓᲐ ᲐᲜᲐᲚᲘᲖᲘᲡ ᲐᲡᲐᲦᲔᲑᲐᲓ ᲠᲐᲛᲓᲔᲜᲘᲛᲔ ᲥᲐᲦᲐᲚᲓᲔᲑᲘ ᲓᲐᲛᲬᲔᲠᲐ. ᲮᲣᲗ ᲓᲦᲔᲡ ᲓᲐᲕᲠᲑᲝᲓᲘ ᲐᲜᲐᲚᲘᲖᲘᲡᲬᲘᲚᲔᲑᲘᲡ, ᲕᲔᲜᲐ ᲒᲐᲛᲘᲑᲘᲜᲔ ᲓᲐ ᲓᲐᲡᲙᲕᲜᲔᲑᲘᲗ ᲙᲝᲛᲘᲡᲘᲘᲡ ᲛᲘᲒᲐᲓᲔᲓᲘ.

— რა დროს ბოდიშია, სამაცი კაცი კიდევ გეყოფს გასასინჯი და ორმოცდაუთული წუთი დრო დაგვრჩა!—შენიშნეს კომისიის წევრებმა,—გაიძრე, ბიძია, დროზე, შენთვის არ გვცალია...

— რაღაც უნდა გასინჯვა, დასკვნები ხომ გვაქვს!—უთქვამს კომისიის ერთ წევრს, ჩაცმული ფოტოშუშებიათ, „დიდი შემოწმების“ შემდეგ რუკა მიუცია და გარეთ გამოუსტუმრებიათ.

ორი დღის შემდეგ რუკა და საგზური მოვიმარჯვე და სანატორიუმს ვესტუმრე.

იქ გულთბილად მმიღეს. გულთბილად კი არა, განსაკუთრებული ყურადღებით!

— პირველად რენტგენზე გაგსინჯავთ, შემდეგ კი ანალიზები უნდა აიღოთ.— მახარეს მათ.

— ეს უკვე გავაკეთე თბილისში!—თამამად მივუჯე.

— თბილისში? ჰმ, თქვენ გაიხარეთ... თბილისელ ექიმებს რა ენაღვლებათ მოგარჩენი თუ არა ჩვენნ სანატორიუმი. იაური ამბავი მხოლოდ ფორმალური მხარეა, ჩვენ კი, ავადმყოფი თუ არ დავაზუსტეთ, ვინ იცის ხელში შემოგვაკედეს და ვინ აგებს მერე პასუხს, საკვდილი?—ხუმრობით დამიშავრეს საუბარი და დაიწყო ჩემი დაზუსტება... დაზუსტება რა სათქმელია,—დასუსტება! ისევ ანალიზები, რენტგენი, გახდა, ჩაცმა, ცდა, მოლოდინი, და...

ალბათ თქვენ თვითონ მიხვდით. ექვსი დღის შემდეგ ჩემს ნორმალურ წონას ოთხი კილოგრამი მოაკლდა და თბილისში გამოვემგზავრე გასაქანის მიზნით სხვა აგარაკზე წასასვლელად.

Გ. ᲘᲕᲐᲜᲘᲨᲕᲘᲚᲘ

ᲠᲔᲓᲐᲥᲢᲝᲠᲘᲡ ᲓᲐᲠᲘᲒᲔᲑᲐ

ერთი გამომცემლობის რედაქტორმა თავისი დისწული, ახალგაზრდა ქალი, მოარწყო გამომცემლობაში, ტექნიკურ სამუშაოზე.

— რამდენიმე დღის შემდეგ ქალი ხედგება მას და შეესიენეს:

— ᲨᲔᲮᲐᲩᲘᲛᲐ, ᲛᲐᲒ ᲐᲥ ᲡᲐᲛᲣᲨᲐᲝᲡ ᲗᲐᲕᲘ ᲣᲜᲓᲐ ᲒᲐᲒᲘᲜᲘᲗᲐ.

— რადა? ხელვანი გეკოტაᲕᲔᲑᲐ?

— არა.

— ᲪᲣᲓᲐᲓ ᲒᲔᲪᲐᲠᲝᲜᲘᲐᲗ?

— არა.

— ᲑᲔᲠᲘᲡ ᲡᲐᲛᲣᲨᲐᲝ ᲒᲐᲥᲕᲗ?

— არა... ᲞᲘᲠᲘᲥᲘᲗ, ᲜᲐᲮᲔᲕᲐᲠᲯᲔᲠ ᲗᲐᲕᲘᲡᲣᲤᲐᲚᲘ ᲕᲐᲠ.

— ᲛᲐᲒ რა ᲛᲘᲖᲘᲗᲐᲜ ᲐᲜᲔᲑᲔᲑᲓ ᲗᲐᲕᲡ?

— ᲘᲛᲘᲢᲝᲛ, ᲑᲘᲫᲐᲨᲕᲘᲚᲘᲡ, ᲠᲝᲛ ᲘᲥ ᲧᲣᲓᲐᲓ ᲒᲔᲪᲐᲠᲝᲜᲘᲐᲗ ᲚᲐᲞᲐᲠᲐᲙᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲐᲛᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲐᲠᲐᲤᲔᲠᲘ ᲐᲠᲐᲠᲘᲐ.

— ᲪᲣᲓᲐᲓ ᲒᲔᲪᲐᲠᲝᲜᲘᲐᲗ?

— ᲐᲠᲐ.

— ᲑᲔᲠᲘᲡ ᲡᲐᲛᲣᲨᲐᲝ ᲒᲐᲥᲕᲗ?

— ᲐᲠᲐ... ᲞᲘᲠᲘᲥᲘᲗ, ᲜᲐᲮᲔᲕᲐᲠᲯᲔᲠ ᲗᲐᲕᲘᲡᲣᲤᲐᲚᲘ ᲕᲐᲠ.

— ᲛᲐᲒ ᲠᲐ ᲛᲘᲖᲘᲗᲐᲜ ᲐᲜᲔᲑᲔᲑᲓ ᲗᲐᲕᲡ?

— ᲘᲛᲘᲢᲝᲛ, ᲑᲘᲫᲐᲨᲕᲘᲚᲘᲡ, ᲠᲝᲛ ᲐᲛᲑᲝᲑᲡ ᲚᲐᲞᲐᲠᲐᲙᲘᲡ: ᲐᲛ ᲞᲝᲔᲢᲘᲡ ᲒᲣᲚ ᲚᲔᲥᲘᲗ ᲓᲐᲡᲬᲠᲘᲐ, ᲐᲛ ᲑᲘᲚᲔᲗᲠᲘᲜᲘᲡᲢᲘᲡ ᲛᲘᲗᲘᲜᲘᲡ ᲓᲠᲐᲛᲐᲢᲣᲠᲒᲘᲐ—ᲒᲣ ᲛᲝᲗᲮᲠᲝᲑᲐ, ᲐᲛ ᲓᲠᲐᲛᲐᲢᲣᲠᲒᲘᲐ—ᲒᲣ ᲞᲘᲝᲜᲘᲡ ᲓᲐ ᲐᲠᲘᲡ ᲒᲐᲪᲮᲝᲠᲠᲔᲑᲘᲡ ᲙᲐᲛᲘᲗ, ᲮᲣᲗ ᲐᲫᲐᲒᲔᲑᲔᲜ, ᲮᲣᲗ ᲐᲫᲐᲒᲔᲑᲔᲜ. ᲛᲐ, ᲒᲘᲜᲐᲜᲓᲐᲜ ᲥᲐᲠᲗᲣᲚᲘ ᲚᲘᲢᲔᲠᲐᲢᲣᲠᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲫᲚᲘᲐ ᲠᲐ ᲪᲣᲓᲐᲓ ᲕᲘᲪᲘᲗᲐᲜ ᲮᲣᲗᲣᲚᲘ ᲓᲐ ᲐᲠᲘᲡ ᲒᲐᲪᲮᲝᲠᲠᲔᲑᲘᲡ ᲙᲐᲛᲘᲗ ᲓᲐᲡᲬᲠᲘᲐ, ᲮᲣᲗᲣᲚᲘ ᲓᲐ ᲐᲠᲘᲡ ᲒᲐᲪᲮᲝᲠᲠᲔᲑᲘᲡ ᲙᲐᲛᲘᲗ ᲓᲐᲡᲬᲠᲘᲐ, ᲮᲣᲗᲣᲚᲘ ᲓᲐ ᲐᲠᲘᲡ ᲒᲐᲪᲮᲝᲠᲠᲔᲑᲘᲡ ᲙᲐᲛᲘᲗ ᲓᲐᲡᲬᲠᲘᲐ, ᲮᲣᲗᲣᲚᲘ ᲓᲐ ᲐᲠᲘᲡ ᲒᲐᲪᲮᲝᲠᲠᲔᲑᲘᲡ ᲙᲐᲛᲘᲗ ᲓᲐᲡᲬᲠᲘᲐ. ᲛᲐᲒ, ᲒᲘᲜᲐᲜᲓᲐᲜ ᲛᲘᲜᲓᲐ ᲛᲘᲗᲮᲠᲐᲕᲓᲔᲗ ᲠᲐᲛᲓᲔᲜᲘᲛᲔ ᲛᲐᲒᲐᲚᲘᲗᲘ ᲠᲝᲒᲝᲠᲪ ᲘᲧᲝ ᲒᲐᲜᲘᲮᲣᲚᲘ ᲩᲔᲛᲘ ᲛᲝᲛᲐᲮᲝᲑᲐᲠᲔ ᲔᲥᲘᲛᲘ. ᲛᲐᲜ ᲗᲐᲕᲘᲡᲣᲤᲚᲘᲡ ᲠᲔᲒᲘᲡᲢᲠᲐᲢᲝᲠᲘᲡ ᲓᲐ ᲞᲐᲪᲘᲔᲜᲢᲘᲡ ᲢᲝᲜᲘᲗ ᲛᲘᲡᲐᲛᲔᲑᲚᲘ ᲠᲔᲙᲝᲛᲔᲜᲓᲐᲪᲘᲔᲑᲘ ᲨᲔᲛᲘᲬᲛᲔᲑᲘᲗ ᲓᲐ ᲐᲜᲐᲚᲘᲖᲘᲡ ᲐᲡᲐᲦᲔᲑᲐᲓ ᲠᲐᲛᲓᲔᲜᲘᲛᲔ ᲥᲐᲦᲐᲚᲓᲔᲑᲘ ᲓᲐᲛᲬᲔᲠᲐ. ᲮᲣᲗ ᲓᲦᲔᲡ ᲓᲐᲕᲠᲑᲝᲓᲘ ᲐᲜᲐᲚᲘᲖᲘᲡᲬᲘᲚᲔᲑᲘᲡ, ᲕᲔᲜᲐ ᲒᲐᲛᲘᲑᲘᲜᲔ ᲓᲐ ᲓᲐᲡᲙᲕᲜᲔᲑᲘᲗ ᲙᲝᲛᲘᲡᲘᲘᲡ ᲛᲘᲒᲐᲓᲔᲓᲘ.

— ᲠᲔᲜᲢᲒᲔᲜᲘᲡ ᲓᲐᲡᲙᲕᲜᲐ?—ᲛᲘᲗᲮᲐ ᲙᲝᲛᲘᲡᲘᲐᲛ.

— ᲠᲔᲜᲢᲒᲔᲜᲖᲔ ᲐᲠ ᲕᲧᲝᲤᲘᲚᲕᲐᲠ.—ᲑᲝᲓᲘᲨᲕᲘᲚᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲛᲘᲛᲐᲠᲗᲐ ᲐᲮᲐᲠᲘᲐᲜᲘᲡ ᲛᲘᲒᲘᲛᲐᲠᲗᲐ.

— ᲛᲐᲛᲘᲫᲐᲜᲘᲐ, ᲠᲐᲪ ᲛᲝᲗᲐᲕᲐᲠᲘᲐ ᲘᲡ ᲐᲠᲐᲤᲔᲠᲘ ᲓᲐᲛᲬᲔᲠᲘᲚᲘ ᲐᲠ ᲒᲐᲒᲘᲮᲓᲘᲗ, ᲠᲝᲛᲔᲚᲘᲡᲐᲪ ᲐᲠ ᲒᲐᲒᲖᲐᲕᲜᲘᲗ!

მესამე დღეს ექიმმა ამიხსნა, რომ ეს ორაფერს ნიშნავდა, თუ სასწრაფოდ მივიღებდი ზომებს, მოვეფლიდი თავს, დავიცავდი მკაცრ დიეტას და გავემგზავრებოდი სანატორიუმში, სადაც ექიმების ბეჯითი ყურადღების შედეგად დაკეტბრწდებოდი ჩემს ჩვეულებრივ მდგომარეობას.

საპუროტო სამმართველოს მივადექი. იქ, როგორც უსაცხო, ავადმყოფს შეეფერება, თავაზიანად მმიღეს, რამდენიმე საგზური შემომთავაზეს, მაგრამ ბოდიში მოიხადეს იმის გამო, რომ არ გამაჩნია პოლიკლინიკის „რუკა“, ურომლისოდაც ვერც სანატორიუმი მკურნალობს და არც მკურნალობა უხდება ავადმყოფს.

მითითების თანახმად ჩვენს პოლიკლინიკას ვეწვეი.აქ დაკვირვით წესით შემიყვეს უამრავკითხვებიანი ანკეტი და დარიგების ტონით მისაყვედურეს:

— კაცი ბერდებით და აქამდე არ იცოდით, რომ თქვენი უბნის ექიმი თხუთმეტი საათიდან იწყებს მუშაობას?!

— ხეალ რომ მოგაკითხოთ?

— მობრძანდით,—დამეთანხმა რეგისტრატორი,—თუ არ გეჩქარებათ, რა მნანაცვლება...

მეორე დღეს ზუსტად თხუთმეტ საათზე გაბღღდი პოლიკლინიკაში.

— დღეს ათიდან მუშაობდა თქვენი ექიმი, ახლა ავადმყოფებთანაა, სახლებში.—ამიხსნა მეორე რეგისტრატორმა და პიემანი მესამე დღისათვის გადამიდო...

როგორც იყო ვინახულე ჩემი მომთაბარე ექიმი. მან თავაზიანლი მომცა რამდენიმე შეკითხვა და ანალიზების ასაღებად რამდენიმე ქაღალდი დამიწერა. ხუთ დღეს დავრბოდი ანალიზებზე, თითი დამიჩხლიტეს, ვენა გამიბურტყეს და დასკვნებით კომისიას მივედექი.

— რენტგენის დასკვნა?—მკითხა კომისიამ.

— რენტგენზე არ ვყოფილვარ.—ბოდიშგაიარეთ კილოსი ამოვიკვნესე და დამანაშაულე იერი მივიღე.

— ძაძიავ, რაც მთავარია ის არ გაგიკეთებია და სისხლი რად გვინდოდა, დონორად კი არ გაგიზავნით!

მესამე დღეს რენტგენის დასკვნა მივიღე და ვინახადან მე არ მეცალა, ქაღალდი ბიძაშვილს გავატანე კომისიის წევრებთან.

ᲔᲠᲗᲮᲔᲚ...

ᲐᲜᲐᲢᲝᲛᲘᲡᲘᲡ ᲓᲐ ᲛᲔᲪᲔᲜᲐᲢᲘᲡ

ერთხელ გამოჩენილ ანატომს ნ. ი. პიროგოვს შეეკითხნენ: რას ფიქრობთ ანატომებზეო?

— ანატომები ძაღიან ჭკვიანნ მეცნიერებს,—უპასუხა სახელოვანმა ქირურგმა,—მათ მშვენიერად იციან ყველა ჭუჭა და შესახვევი, მაგრამ ნარმოდგენაც კი არა აქვთ, თუ რა ხდება ამ ტუჩებზე მღებარე სახლებში.

ᲓᲐᲒᲘᲜᲘᲜᲘᲡᲣᲚᲘ

ერთხელ გამოჩენილ იტალიელ მეცნიერს მონტეგაცცას შეკითხეთ მიმართა ახალგაზრდა ედადმ:

— რა ჭასაკიდან უნდა დაინყოს ედადმ ბავშვის აღზრდა?

— რამდენი წლისაა თქვენი ბავშვი?—ჰკითხა მონტეგაცცამ.

— ის ჯერ მხოლოდ სამი ღლისაა.—განუმარტა ედადმ.

— მაშ თქვენ ორი ღლით დაგაგვიანებიათ,—მიუგო მონტეგაცცამ.

ᲡᲐᲐᲓᲐᲛᲘᲐᲜᲘ ᲨᲔᲯᲘᲜᲘᲡᲐ

ერთხელ ცნობიღი ამერიკელი მწერალი ბრეტ-ჰარტი ენვია რიჩმონდს, სადაც უნდა გამოსულიყო თავისი მოთხრობების კითხვით. მას ძღიერ სტკიოდა თავი და ერთმა რიჩმონდელმა, სტუმრის დამშვიდების მიზნით დაინყო ქადაქის კიღამატის შექება:

— აქ ისეთი საღი ჰაეაა, რომ ამხელა ქადაქში ღღეღამეში საშუალდ ერთი მცხოვრები კვდებაო,—დასძინა მან.

— ერთი ეს მიბრძანეთ, ღღევანდეღი კანდიდატი უკვე მოკვდა თუ არა?—შეშფოთებით იკითხა ბრეტ-ჰარტმა.

ᲒᲐᲜᲐᲮᲚᲔᲑᲐ ᲓᲦᲔᲐ

ერთხელ გამოჩენილ ინგლისელ მწერალს შერიდანს პარლამენტში ბინყენვაღე სიტყვის ნარმოთქმის შემდეგ შეხვდა უიღიამ პიტტი და უთხრა:

— შენ ნამდვილ მუხრუჭს წარმოადგენ მთავრობის ეტღისათვისო.

— თქვენ მართალი ხართ,—მიუგო შერიდანმა,—მაგრამ როცა ეტღი ღაღმართზე მიექანება და ბადაწეხვა მოეღის მუხრუჭი აუცილებელია!

ყვავს არ ჰქონდა ბუს გაჰქონდაო

ნახ. დოსნისა

ეროვნული ბიბლიოთეკა

რაც დოტაცია მოაკლდათ,
მრავალი ასიათასი,
ქუთაისისკენ გახტროლზე
ერთად დაიძრა ცხრა დასი.

მანქანა დაუტვირთია
ფიცრებს, მაკეტებს, საკრავებს,
ქალაქის კართან დოდო დგას,
შემოსეულებს აკავებს:

„—რა თაფლი ნახეთ, რა მოხდა,
რა მიგაქვთ, რა მოგვრჩენია?!
თბილისი გქონდეთ ბატონო,
ეს ქუთაისი ჩვენია!“

გარათეგი ნიანგს!

ამხანაგო ნიანგო!

იქნებ აპირებ საღამოობით კულტურულად დაისვენო ჩვენს ბაღებსა და ესტრადებზე? თუ ასეთი სურვილი აღგეძრას, შეგიძლიან გამოისეირნო კიროვის სახ. ქარხნის გვერდით მდებარე ბაღში. შემოხვალ თუ არა, თვალს მოგიტაცებს მოჩუქურთმებული, ობლად მდგარი ღია ესტრადა. შეხედავ და იფიქრებ—ეს-ესაა იქიდან მშვენიერი პროგრამით გაგვიმასპინძლდებიანო.

მაგრამ რომელიმე ბავშვი აირბენს ხავსმოკიდებულ სცენაზე და იქიდან შებუდებული ბელურები ფთრ(ალითა წამოიშლებიან. აქ შენ გაიგებ, რომ ღია ესტრადა თურმე ექვსი წელიცაა, რაც მხოლოდ ჩიტების საბუდრად არის გადაქცეული...

ახლა პლეხანოვის კლუბისკენ გაისეირნებ. აქ საზაფხულო კინო-დარბაზისა და ღია ესტრადის მაგიერ, მხოლოდ დამტვრეული სკამები და მათ შორის ახლად ამოსული ბალახები დაგხვდება. ხალხს დააკვირდები, საყვედურს გაიგონებ—რატომ აღნიშნული ბაღების ხელმძღვანელები არ ფიქრობენ მოქალაქეთა კულტურულ მომსახურეობაზეო?

გული ნუ მოგივა ამხანაგო ნიანგო, შეგიძლიან აქედან სხვა ბაღებში გადაინაცვლო, ვიდრე არ ნახავ ნამდვილ კულტურულად დასვენების კუთხეს.

კ. შუასხვაველი

ძვირფასო ნიანგო!

ბორჯომის საბავშვო სახლის მუშაობაზე მინდა ზოგი რამ გაცნობო, რადგან გავიგე, მისი დირექტორი ნადია გუჯაბიძე გცნობია და, ცხადია, მისი მოღვაწეობაც დაგაინტერესებს: საბავშვო სახლში მოსვლისთანავე ნადიამ ძველი შტატის „გადახალისება“ დაიწყო, პატიოსანი მუშაკები მოხსნა და მათ მაგიერ პასუხისგებაში ნამყოფები მოაკალათა. მაგ., საწყობის გამგედ ელენე ხოფერია დანიშნა, რომელიც რამდენჯერმე ყოფილა შემჩნეული გაფლანგვაში.

დირექტორი ნადია სამზარეულოში სადილობს, მაგრამ აბა მარტო ეს რას იკმარებდა? აიღო და თავის შვილსაც იქ მიუჩინა სასადილო. ჩვეულებრივ გამგეს ამისი უფლება არა აქვს, მაგრამ ნადია ამას არ დაგიდევს.

ბავშვები მოკლებული არიან მზრუნველობას. სახლში მიბარებული ბავშვები—ალ. თეტაშვილი და მერი გელაშვილი სადღაც წავიდნენ და მათი გზაკვალი დღესაც გამოურკვეველია. საღამოობით საბავშვო სახლი წყვდიადშია. ამ საბაბით არც მეცადინეობა და არც სხვა მუშაობა აქ აღარ სწარმოებს.

ეს როგორ გავიგოთ ძვირფასო ნიანგო? საბავშვო სახლი ნადია გუჯაბიძის პირად დასასვენებელ სახლად ხომ არ გადაკეთდა?

ნ. ღადიშელი

პატივცემულო ნიანგო!

მინდა გაცნობო, თუ დუშეთში წვიმის მოსვლამ როგორ გადაარჩინა ფასანაურის სასოფლო კლუბისა და საქალაქო ბიბლიოთეკების გამგეები — ბრძანებით საყვედურს. ეს 18 მაისს მოხდა: დუშეთის კულტსაგანმანათლებლო განყოფილების გამგე იჯდა თავის კაბინეტში და თხზავდა მრისხანე ბრძანებას აღნიშნულ გამგეებისათვის საყვედურის გამოცხადების შესახებ იმის გამო, რომ... მათდამი რწმუნებულ კულტსახლებში თურმე წვიმა ჩამოდიოდა.

ბრძანება დამთავრებული არ ჰქონდა, რომ წვიმა წამოვიდა. უცებ ჭერიდან გამგის მაგიდაზე ხრიალი მოიღო წყალმა, შემდეგ გაჯის შენალესი გაიტყაპნა და ოთახში გუბე გაჩნდა. გამგემ სველი ბრძანება მოჭუჭნა და კალათაში გადაისროლა სიტყვებით:

— კუზიანი სხვას კუზიანობას არ უნდა უძრახავდესო.

პატივცემულო ნიანგო, იქნებ ამან მაინც იქონიოს გავლენა აღნიშნული სახლების სახურავების შეკეთებაზე.

მერაბი

ძვირფასო ნიანგო!

წულუკიძის რაიონში მცხოვრებლებს გვგონია, რომ ფოსტა-ტელეგრაფს გარკვეული ფუნქციების შესრულება აქვს დაკისრებული.

მაგალითად, ჩვენ ვფიქრობთ, რომ ფოსტაში მოსული დეპეშები უმალვე უნდა ეგზავნებოდეს ადრესატს, იმაშიც დარწმუნებული ვართ, რომ გამოწერილი ჟურნალ-გაზეთები პატრონამდე უნდა აღწევდეს, ის ფოსტაში შესაფუთავ ქაღალდად არ უნდა ხდებოდეს, არ უნდა იხეოდეს, არ ითხუნებოდეს, და მხოლოდ შემთხვევით არ უნდა ჰბარდებოდეს ხელისმომწერს (განსაკუთრებით სოფელში მცხოვრებს).

ისიც სავალდებულოდ მიგვაჩნია, რომ ტელეფონი, რომელიც ფოსტასთან არსებობს, უნდა მუშაობდეს წესიერად, მისი მავთულები შარაზე არ უნდა ეყაროს და ასე შემდეგ და ასე ბოლომდე.

მაგრამ წულუკიძელებს საბუთი გვაქვს ვიფიქროთ, რომ ჩვენი ფოსტის მესვეურებს ყველაფერი ეს სხვაფრივ აქვთ წარმოდგენილი, რადგან მათი მუშაობა სრულიად საწინააღმდეგო მაგალითებით ხასიათდება.

ძვირფასო ნიანგო! ჩვენსა და ფოსტა-ტელეგრაფის მუშაკებს შორის ერთ-ერთი მხარე სცდება. უნდა გვიშველო: ჩვენს შორის მტყუანს ყურში ხელი უნდა წაატანო და ფოსტის სვეტებზე თავი უგალო.

ავერიანი

კლუბის სადარდელი

ავჭალის კლუბი და ბალი უყურადღებოდაა მიტოვებული. კლუბი ინგრევა.

კლუბი გიამბობთ სადარდელს,
და ნუ დამძრახავთ თქმაზედა:
მომსახურებას ვუწევდი,
ხალხს ჩამოვსხამდი სკამზედა.

სვეტები მედგა მაღალი,
მარსკვლავთ ვსწვდებოდი ცაზედა.
მოსვლა ულხინდათ ავჭალელთ,
ბალი მეხვია გარზედა,

ახლა კი ვერ გამიგია
შევძულებივარ რაზედა?—
არც „ტანთ" მაცვია, არც „ფეხთა",
აღარც მახურავს თავზედა.

შემომენგრია კედლებიც,
ქვა აღარ მიდევს ქვაზედა.

სიზმარი ვნახე წუხელა,
ნიანგი მედგა კარზედა,

ხალხი იქ მოგროვილიყო,
მის ჩანგლის დანახვაზედა.
ერთმანეთს ეუბნებოდნენ,
მივუხვდი საუბარზედა:

„ერთი სკამიც კი არა გვაქვს,
ნიანგი დავსვათ 'რაზედა?
მოსთხოვოს ვისაც ჯერაარს
კლუბის გამართვა ხვალ, ზეგა!"

გაცხადდეს ნეტავ სიზმარი
და ამხდომოდეს კარგზედა!

ირაკლი არაბული

ამკარა ნიშანი

ნახ. დონიხა

— საიდან მოდიხარ ასე ლასლასით?
— ცემში ვიყავი, ოთახი იხე ძვირად დამიფასეს, რომ აგარაკზე წასვლა გადავიფიქრე,
— იმიტომ გავხარ ნაცემარს.

ამოცდილება

— კარგი გამოცდილება გაქვთ ავტოზე მუშაობისა?
— როგორ არა! 14 ავარია მაქვს და სამი დაშავება!

კითხვას ვერ მიუხვდა

ზოგიერთი სოფლის კლუბს გამგე არა ჰყავს და უპატრონოდ არის მიტოვებული.

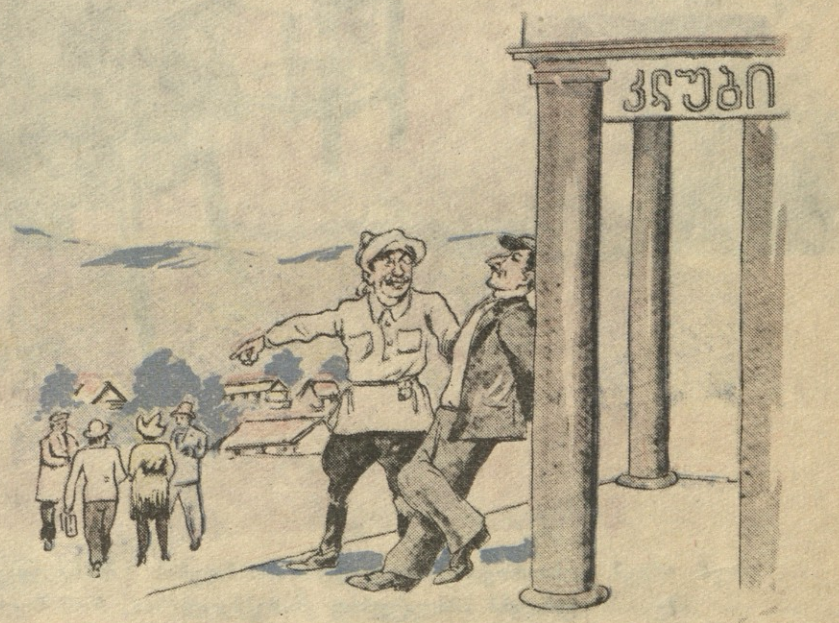

— რა ჰქნეს ჩამოსულებმა, სცენა დააბრუნეს?
— სცენა კი არა, ჩვენი ფარდა გაჰყვათ და ისიც არ დააბრუნეს!

რა შენობაა ის შენობა, ჰკითხეთ თვითონ მას...

მე ვარ სახლი № 13, მდებარე პლეხანოვის პროსპექტზე. ვიხაც გაუვლია ჩემს მახლობლად ყველა შემამჩნევდა, თუ რა ენით გამოუთქმელ ტანჯვაში მიხდება არსებობა. ორსართულიანი ვარ, ხოლო მესამე სართულად რაღაც ფიცრებისაგან გაკეთებული პავილიონი მადგას, რომელზეც უზარმაზარი წარწერაა „მიმინაშვილი". უსინდისო ვიყო თუ მახსოვდეს როდის, ან ვინ გააკეთა ეს წარწერა.

ეს არაფერია, მაგრამ უკვე მეათე წელია ვაპირებ დანგრევას და ვერ გამბედნია მოლოტოვის რაისაბჭოს საბინაო სამმართველოს შიშით. კედლები დამისკდა, გასამაგრებლად ბოძები შემიყენეს, მაგრამ ეს არ მშველის. დღედღეზე უნდა ჩამოვინგრე და ქვეშ მოვიყოლო არა მარტო მობინადრენი, არამედ ქუჩაში მიმავალი მოქალაქენიც. მე კი წინადადება მაქვს მოცემული არ დავინგრე კომგანის მთავარ ინჟინერთან შეთანხმების გარეშე, მაგრამ მეტი ადარ შემიძლია. ლმერთმანი, ავიღებ და ჩამოვინგრევი ფიზიკის კანონის შესაბამისად. ველოდები მხოლოდ თუ როდის გაივლის ჩვენს ქუჩაზე აღნიშნული კომგანის გამგე, რათა სწორედ მაშინ დავინგრე და ქვეშ მოვიტანო ის ჩემი ცოდვით სავსე.

აქედანვე ვაცხადებ, რომ მოსალოდნელი უსიამოვნებისთვის პასუხს აღარ ვაგებ. დავშთები და სხვ.

სახლი № 13,
პლეხანოვის პროსპ.

მინაწერი: № 13 სახლის განცხადების სისწორეს ვადასტურებ მე, მის გვერდით მდებარე სახლი № 11 და ჩემის მხრით ვაცხადებ შემდეგს: თუ აღნიშნულმა სახლმა მუქარა შეასრულა და დაინგრა, მეც მას მივბაძავ და ჩამოვინგრევი. საქმე ისაა, რომ ჩემი ძვირფასი მეზობლის № 13 სახლის გასამაგრებლად შეეუდებული ბოძები მებჯინება მე, რის გამოც ისედაც ყამთა სიძველისაგან შეფერთხილი ჩემი კედელი უმწეო მდგომარეობაშია.

სახლი № 11,
პლეხანოვის პროსპ.

48-134

ეროვნული ბიბლიოთეკა

გ ა მ ო ა ს წ ო რ ა

ნახ. ი. ქოქიაშვილისა

მთელ რიგ არტელებს დამზადებული აქვთ უხარისხო საქონელი, რომელიც ჩაწოლილია და არ იყიდება.

მთელი რიგი თანამშრომლების გამოსვლა ცილისმწამებლური იყო. ისინი ამტკიცებდნენ, თითქოს არტელს გარღვევა ჰქონდეს. ნამდვილად კი საქმე იმაშია, რომ ჩვენმა არტელმა გამოუშვა ასი ათასი მანეთის ტრიკოტაჟი, რომელიც აქა-იქ გარღვეულია და არ იყიდება!

სარედაქციო კოლეგია: ი. გრიშაშვილი, კარლო კალაძე, უჩა ჯაფარიძე, ს. ფაშალიშვილი, გრ. აბაშიძე (პ/მგ. რედაქტორი),

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нианги". რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28. ტელ. 8-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 1948 წ. 24/VI. ლ. ბ. ბერიას სახ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი" ლენინის, № ქ. 28 გამოც. № 48 შეკ. № 969 ტირ. 7500 უე 09886

დაბეჭდილია თფილისი მანქანაზე „ზარია ვოსტოკა"-ს სტამბაში. თბილისი, რუსთაველის გამზ., № 2.